

Nem vagy messze Isten országától

Az Atya, a Fiú és a Szentlélek nevében. Ámen.

Maradjon velünk, URam, szereteted, mert mi benned reménykedünk!

Mert Te, Uram, megáldod az igazat, körülveszed a Te jó voltoddal, mint egy pajzzsal.

Én pedig a Te kegyelmed sokaságából házadba mehetek;

leborulok szent templomodban, a Te félelmedben.

Dicsőség az Atyának és a Fiúnak és a Szentléleknek,

miképpen volt kezdetben, most és mindenkor

és mindörökkön-örökké. Ámen.

Maradjon velünk, URam, szereteted, mert mi benned reménykedünk!

Imádkozzunk. Istenünk! Kérjük, hogy ismertesd meg velünk a Te szeretetedet, hogy ezzel a kifogyhatatlan ajándékkal tudjuk szeretni embertársainkat a Jézus Krisztus által, aki Veled és Szentlélekkel él és uralkodik örökkön-örökké. Ámen.

Kedves Testvéreim! Hallgassátok meg az emberi kapcsolatainkról és az Istenkapcsolatunkról szóló csendesnapunk második áhítatának igéjét, ahogyan megírva találjuk a Márk szerinti evangélium 12. fejezetének a 28.-tól a 31. verseiben a következőképpen (álljunk fel): Melyik a legfőbb az összes parancsolat közül? Jézus így válaszolt: A legfőbb ez: „Halld meg, Izráel: Az Úr a mi Istenünk, egyedül az Úr!” és: „Szeresd az Urat, a te Istenedet teljes szívedből, teljes lelkedből, teljes elmédből és teljes erődből!” A második ez: „Szeresd felebarátodat, mint magadat!” Nincsen más, ezeknél nagyobb parancsolat. *(Foglaljunk helyet.)*

Kedves Testvéreim! Be kell, hogy valljam nektek, hogy délelőtt – csaltam. Lehet, hogy néhányan már rájöttek erre korábban is... Amikor a délelőtti áhítat igéjét felolvastam, kivettem belőle az igeszakasz közepét. **Az egészen idáig átbeszélgetett „Szeresd felebarátodat, mint magadat” nem a legfőbb parancs. Ez a parancs csak a második legfontosabb.** A legfontosabb parancs a „sömá”, azaz a zsidó nép legfontosabb imája (5Móz 6,4-5), amelyet minden reggel és minden este elmond, amelyet a csuklójára szíjazva visel, és amelyet a háza kapujára kiségez. „Halld meg Izráel! Az Úr a mi Istenünk, egyedül az Úr! Szeresd az Urat, a te Istenedet teljes szívedből, teljes lelkedből, teljes elmédből és teljes erődből!”

Miért nem a felebarátunk szeretete a legfontosabb? Miért fontosabb ennél Isten szeretete? Van erre egy olcsó válasz. Emlékezhetünk a délelőtti áhítatból Pál apostol szavaira (Róm 13,8-9), hogy a felebarát szeretetéből következik a Tízparancsolat második táblája, azaz az utolsó hat parancsolat. No, igen ám! De nem következik a Tízparancsolat első táblája, azaz: az első négy, Istennel kapcsolatos parancsolat. Az olcsó válasz tehát az, hogy az első tábla előbb van, mint a második. De miért van előbb az első tábla, mint a második? Még mindig olcsó válasz az, hogy azért, mert Isten előrébb való, mint az ember. (Mindezek a válaszok persze mérhetetlenül igazak. Hiszen hogyan is lehetne előrébbvaló a rész az Egésznél? A semmi a Mindennél? A bűnös a büntelennél? A teremtés tárgya a Teremtőnél? ...)

Mindezeknél azonban sokkal fontosabb válasz az, hogy az **Isten szeretete azért előrébb való a felebarát szereteténél, mert az Isten szeretetéből a felebarát szeretete már következik.**

„Hát Péter – itt baj van... Ez egészen egyszerűen nem igaz! Én szeretem Istent, de gyűlölöm a nővéremet és gyűlölöm a bal oldali szomszédomat is. Akkor most hogyan van ez?” **Isten valódi szeretete nem akármilyen szeretet. Isten szeretete csak akkor valódi, ha a teljes szívünkől, teljes lelkünkől, teljes elménkől és teljes erőnkől történik.** A Tóra azt kéri, hogy ez a vágy, ez a törekvés maradjon a szívünkben, ismételgessük ezt a fiaink előtt, és beszéljünk erről, akár a házukban vagyunk, akár úton járunk, akár lefekszünk, akár felkelünk. (5Móz 6,6-7). Isten szeretete tehát csak akkor valódi, ha életünk minden fontos pillanatában ennek a vágya, ennek a gyakorlása tölt be bennünket. **Így értve Isten szeretetét, már nyilvánvaló, hogy egy ekkora szeretetből a felebarát szeretete már – következik.**

„Hát Péter – itt még mindig baj van... Így nem lehet szeretni Istent! Számomra képtelenség erről gondolkodnom éjjel-nappal. Az élet nem állhat itt meg!” **Isten szeretete nem a feladatunk. Nem a kötelezettségünk. Isten szeretetét kegyelmi ajándékként Tőle magától kapjuk meg.** Ahogyan János apostol írta az első levelében: „Mi azért szeretünk, mert ő előbb szeretett minket.” (1Jn 4,19) Ezt elismétlem újra, mert fontos: Mi azért szeretünk, mert ő előbb szeretett minket. János ezt ezzel egészíti ki: „aki pedig nem szeret, az nem ismerte meg Istent, mert *Isten a szeretet*” (1Jn 4,8). És itt hadd tegyem hozzá, hogy Isten megismerése sem a feladatunk. Nem a kötelezettségünk. Isten megismerését Jézustól kapjuk kegyelmi ajándékként.

Isten szeretete ki-fogy-ha-tat-lan. Ezt a kifogyhatatlan szeretetet kapjuk meg tőle kegyelmi ajándékként – ha hajlandóak vagyunk belőle befogadni akármennyit is. Isten szeretete éppen azért, mert kifogyhatatlan, képes mindent beborítani, mindent betakarni, mindent elfedezni, mindent átölelni, mindent a védelmébe venni, mindent széppé tenni, mindent megszentelni. Az Istentől kapott szeretet a legnagyobb erő. Az élet útja. A testté lett ige, Jézus maga.

Így értve Isten szeretetét, már nyilvánvaló, hogy a Tőle kapott végtelen mennyiségű szeretetből a felebarát szeretete – már következik. Hallgassuk meg újra János apostolt erről: „Ha valaki azt mondja: Szeretem Istent, a testvérét viszont gyűlöli, az hazug, mert aki nem szereti a testvérét – akit lát — nem szeretheti Istent – akit nem lát.” (1Jn 4,20). Egy másik János, Aranyszájú Szent János szerint az embertársunkban a *benne megjelenő Istent* szeretjük. Emlékezzünk vissza a délelőtti áhítat utolsó mondataira: „A szeretet minden emberi tárgyan Krisztus ragyog keresztül. Őt látod ekkor. Ő lát benned meg másokat ekkor.”

A felolvasott igeszakaszunk után az írástudó helyesli Jézus válaszát (ez egy kivételes példa arra, amikor a zsidó hivatalosság bármely szereplője Jézussal egyetért). Jézus megőrül ennek, és azt mondja az írástudónak: „Nem vagy messze Isten országától.” (Mk 12,34b)

Kedves Testvéreim! Jó hírem van! Nem vagyunk messze Isten Országától! Jézus Urunk ezt kérte a Mennyei Atyától a tanítványaitól elbúcsúzó, főpapi imádságában: „Atyám, akiket nekem adtál, *akarom*, hogy ahol én vagyok, azok is *én-velem legyenek*” (Jn 17,24). **Isten Országát itt és most, neked és neked – és nekem is elérhető. Hogyan? Ha ott vagyunk, ahol Jézus van. Jézus pedig bennünk van.** Fogadjuk tehát el kegyelmi ajándékként Isten feltétlen szeretetét – és szeressük Őt és embertársainkat teljes szívünkől, teljes lelkünkől, teljes elménkől és teljes erőnkől – mert Ő *előbb* szeretett minket. Ámen.

Imádkozzunk. Mennyei Atyánk! Megváltó Krisztusunk! Kérjük, hogy mutasd meg nekünk a Te kifogyhatatlan szeretetedet. Add meg nekünk, hogy szerethessünk Téged teljes szívünkől, teljes lelkünkől, teljes elménkől és teljes erőnkől – és ez támasszon bennünk szeretetet embertársaink iránt is. – Mennyei Atyánk, hallgass meg minket, amikor most *felállunk*, és egymás kezét megfogva a Fiadtól tanult imádsággal fordulunk Hozzád: Mi Atyánk, aki a mennyekben vagy, szenteltessék meg a te neved, jöjjön el a te országod, legyen meg a te akaratod, amint a mennyben, úgy a földön is. Mindennapi kenyerünket add meg nekünk ma, és bocsásd meg vétkeinket, miképpen mi is megbocsátunk az ellenünk vétkezőknek; és ne vígy minket kísértésbe, de szabadíts meg a gonosztól; mert tied az ország, a hatalom és a dicsőség mindörökké. Ámen.

Kedves Testvéreim! Végezetül fogadjátok az áldást.
Áldjon meg téged az Úr és őrizzen meg Téged.
Ragyogtassa rád orcáját az Úr, és könyörüljön rajtad.
Fordítsa feléd orcáját az Úr és † adjon tenéked békességet.
Ámen.